

Danic, 59

Blogg ordsomdanser

«Si nei, for svarte!!!!»

Jeg tror du har sett det du også. Unger og ungdom som er uhøflige, bortskjemte, ansvarsløse og fullstendig uten respekt for voksne. En gang kunne elever få brev med hjem hvis de oppførte seg dårlig på skolen. Da sto lærere og foreldre sammen som voksenpersoner og satte noen grenser for barna. I dag setter foreldrene seg på barnas side og truer læreren med advokat hvis han irettesetter dem.

Går det an å gi et barn for mye kjærlighet? Svaret er ja. Oppdragelse er en balansegang mellom å gi kjærlighet og sette grenser. Mangel på grenser fører til utrygghet hos et barn. Det føler at det kan styre de voksne. Trygghet er et grunnleggende behov hos alle mennesker. Kjærlighet og grenser er to sider av samme sak. Det er av kjærlighet og omsorg man sier nei og setter grenser for barna. Når jeg snakker om for mye kjærlighet så mener jeg uklok ettergivenhet som gir barna en følelse av å styre de voksne.

Å sette grenser innebærer at man av og til må si et tydelig, NEI og stå for det. Man må ikke bli bløthjertet og gi etter fordi barnet gråter og blir sint. Vi er voksne. Det er vi som skal vite best. Det er vi som skal vise dem forskjell på rett og galt. Det er vi som skal lære dem høflighet. Det er vi som skal lære dem om plikter og ansvar. Å overse negativ atferd og si ja til alt barnet vil ha, er misforstått kjærlighet. Det kan være behagelig i øyeblikket fordi du unngår konflikt. På lang sikt er det skadelig for barnet.

Vi elsker våre barn og mange har økonomiske muligheter til å gi barna alt de ønsker seg. Vi har nå en generasjon unger og ungdom som har blitt best i verden på manipulasjon og forhandlinger. De har foreldre som ikke kan si et tydelig NEI, og stå for det. Ungdom vet hva de skal si: «Alle de andre har det.» Jeg kommer til å bli mobbet hvis jeg ikke har det» «Alle får gå på festen» Foreldrene gir etter. De tenker at min unge ikke skal stå tilbake for noen andre.

Vil vi virkelig det? At vårt barn skal være som alle andre? Flertallet har ikke alltid rett. Vi vil ha selvstendige unge som står for noe. Som er trygge på seg selv. Som er i stand til å ta egne valg og som kan tale flertallet midt i mot når det er nødvendig. Vi vil ha ungdom som tar ansvar. Ungdom som bidrar både hjemme og i samfunnet. Ungdom som er pliktoppfyllede, har styring på sin egen økonomi og et verdisyn hvor de faktisk kan bry seg om andre enn seg selv.

For å få til dette så må jo voksne selv ha et verdisyn. Vi må tro på noe og stå for det. Vi må være trygge på oss selv. Da klarer vi å si et tydelig nei, uten å måtte ringe de andre foreldre i klassen, barnehagen eller vennegjengen for å høre hva de har tenkt å gjøre med saken.

Ja, jeg vet at det finnes mye bra ungdom og at det selvfølgelig ikke gjelder dine barn eller barnebarn. Jeg synes imidlertid at du skal tenke litt over dette allikevel. Det så lett vint å si JA. Jeg tenker at vi oftere burde ta ubehaget ved å si: NEI. Jeg tenker også at det ville være svært lurt om ungdom i større grad, både fikk ansvar i forhold til husarbeid, hagearbeid og økonomi. De skal tross alt leve et liv som vil kreve noe av dem. Hvordan skal de klare det med foreldre som ikke stiller et eneste krav? Ja, vi er glad i barna våre. Ja, vi har råd til å gi dem alt dem ønsker seg. Ja, det er ubehagelig å sette grenser. Men den som ikke vil gjøre noe som krever noe av dem, vil neppe bli «gagnlege menneskjer i heim og samfunn».